

[Statsministeren.]

gøre over for Beskæftigelsesforholdene end at søge at forøge Mulighederne for Beskæftigelse det mest mulige baade i private Erhverv og i offentlige Virksomheder? Det er ogsaa sket i de Aar, der er gaaet, men ganske vist stadig uden Bistand fra dem, der nu taler med Skadefryd om den stigende Arbejdsløshed.

Man har talt om den Begejstring, der er udvist for Planøkonomi. Jeg tror, det maa være en Fejlhuskning. Hvad der skete for nogle Aar siden, var, at jeg ganske rigtigt i en Tale sagde, at uden om den saakaldte Planøkonomi kom man sikkert ikke, thi den var nu gaaet ud over Verden, og hvis danske Landmænd vilde sælge, var der næppe Vej uden om en vis Grad af Planøkonomi. Og nogle Maaneder efter, at jeg havde holdt den Tale, strømmede Venstres og Landmændenes Krav da ogsaa ind. Saa fik vi Valutakontrol og -regulering, Svineproduktionen reguleret, Kødloven med dens Organisation og Regulering af Kødhandelen og efterhaanden meget mere, som de ærede Medlemmer jo særdeles vel kender. Se, alt dette er ikke ansporet af mig eller mine Meningsfæller; det besørgede Venstre og Landbrugets Folk ganske selvstændigt. Det var derfra, Kravene kom. Jeg er ikke i Tvivl om, at disse Foranstaltninger var paa-krævede og nødvendige i Situationen, som den forelaa, og Stillingen er jo da ogsaa den, at vi i Modsætning til, hvad der skete under tidligere Regeringer, ikke har modsat os det nødvendige. Vi har søgt at faa dansk Produktion og Handel tilpasset til Verdensforholdene for at sikre Landbruget Afsætning og for at sikre Beskæftigelse for de flest mulige i den danske Befolkning. Men at hamle op med Prisfaldet og Verdensomsætningens Nedgang og Mangelen paa Købeevne er unægtelig kun lykkedes delvis, og jeg gentager, hvad jeg før har sagt: nogen Bistand i Arbejdet imod Kriser og Arbejdsløshed blev i hvert Fald ikke ydet af dem, som dog aldrig blev afvist, naar de paa Landbrugets Vegne kom og klagede over de Vanskeligheder, som dette Erhverv led under.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen spurgte, om Regeringen vilde lade Lønningerne marchere opad og lade Prisniveauet marchere op. Det vilde være interessant, om det ærede Medlem havde uddybet sin Opfattelse af dette Emne noget nærmere. Mener det ærede Medlem, at vi skulde skride til at fastsætte Maksimalpriser paa Fødevarer? Og mener det ærede Medlem, at vi har nogen som helst Mulighed for at

bestemme Prisudviklingen for alle de Varer, der kommer til os fra Udlandet? Disse to Spørgsmaal synes jeg det havde været nærliggende for det ærede Medlem at se paa og eventuelt udtale sig om, da han nu interesserede sig for den Udvikling, som synes at være inde, og som naturligvis medfører, at de, der rammes føleligst af den, spørger, om de saa ikke maa faa nogen Erstatning for den Prisstigning, som foregaar. Hvis det ærede Medlem ikke mener, at man kan skride til den nævnte Foranstaltning, og heller ikke mener, at vi kan øve Indflydelse paa de Prisfastsættelser, der foregaar andre Steder i Verden, saa var der ikke saa megen Mening i dette Afsnit af det ærede Medlems Tale.

Hvad jeg her har bemærket om disse Forhold, kan vist ogsaa tages til Indtægt af det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen og andre, som har beskæftiget sig med de samme Emner.

Jeg har saa endelig bemærket, at det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel glædede sig over, at socialdemokratiske Partier var styrtet sammen, og udtalte det Haab, at det ogsaa vilde ske her i Landet. Saa vidt mig bekendt er nu intet socialdemokratisk Parti styrtet sammen i fri og aaben politisk Kamp, men jeg forstaar naturligvis særdeles vel, hvilke Eksempler det ærede Medlem har for Øje, naar han taler om disse „sammenstyrtede“ socialdemokratiske Partier. Jeg søger nu aldrig at konkurrere med Folk, der spaar, og hvis det ærede Medlem kan glæde sig ved Haabet om det socialdemokratiske Partis Sammenbrud her i Danmark, har jeg ikke nogen Grund til at berøve det ærede Medlem dette Haab saa lidt som hans Haab om, at det konservative Parti har en straalende Fremtid for sig. De, der lever længe nok, kan jo engang forlyste sig med at diskutere, hvorvidt denne Spaadom eller disse Forkyndelser blev til noget eller ikke blev til noget; det bliver jo næppe i det ærede Medlems og min Tid, det sker.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft var ogsaa forhaabningsfuld, fordi han troede, at Regeringen var „en stridende, indbyrdes uenig Hob“, hedder det i Talen. Jeg giver det ærede Medlem den Ret, han har Krav paa: Der er virkelig to Partier, der bærer Regeringen, og der er Ting, hvorom der ikke er Enighed mellem disse to Partier. Men alligevel, saa slemt, som det ærede Medlem tror, er det virkelig ikke. Og hvorfor tale om Strikke i hængt Mands Hus? Vi er da nogle, der kan huske, hvordan Tilstanden var mellem Venstre og de Konservative, da det var dem, der regerede her i Landet,